

Čakali smo silno dolgo. Prihajali so drug za drugim tudi Srbi, ki jim je čakanje pri njihovi robi postajalo tudi že predolgo in neprijetno. Molče in zlepa so nas izrinili od ognja, da bi se še oni pogreli.

Čez dolgo je zarezal v noč oster žvižg. Takoj smo bili vsi pokonci, razen vojakov seveda.

A je trajalo spet silno dolgo, da smo ves plen naložili, pomagali smo tudi mi trije, smo se vsaj nekoliko pregibali in ogreli. Bog, kaj vse si človek vzame, če je brezplačno! Bili so štirje konji, en osliček, velik kmetski voz — na tem so plen vozili — moški in ženski čevlji, razne cule, ki nisem videl in vedel, kaj je v njih, prazne petrolejske kanglice, ki so bile samo v napotje.

Naposled je bilo vse pospravljeno in smo se tudi ljudje spravili v vlak. A obupno mrzlo je bilo v njem. G. Ozvatič je imel še buren pogovor s poveljnikom Srbov, mladim, zelo lepo oblečenim gospodom. Prišel je nekaj povpraševati v naš predel, pa mu je naš vodja, pač že utrujen in vsega naveličan, odgovoril precej osorno. Oni prav tako ali še bolj rezko: »Ali ne veste, da sem poveljnik čete?« — »Moje ne!« — »Vi, sumljivo se vedete.« — Videl sem, kako so mu zaplamele črne oči, in sem že mislil: »Ali bodo govorili še revolverji ali noži?« — A je nekaj časa stal pri vratih, nas predirljivo in nezaupljivo ogledoval, pa molče oddelek zaprl, odšel.

G. Ozvatič in Dušan sta se poslonila vsak v svoj kot in zadremala. Mene je zeblo, da sem mislil: »Če nocoj ne zmrznem, bom morda še nekaj časa živel.« Sezul sem čevlje, drgnil si noge, da bi se vsaj malo segrel. Mnogo pomagalo ni.

Čez dalj časa se je vlak vendar domislil in se leno zganil. Ko smo v Višegradu pozno ponoči izstopili, nas je obstopila italijanska straža in nas odvedla v mesto. —

Pogostoma se s toplo hvaležnostjo spominjam g. Milka Ozvatiča, zvestega in požrtvovalnega spremljevalca in vodnika iz Sjetlina nad Sarajevom do srbskih Užic. Brez njega menda ne bi več gledal domovine ali samo iz nebeških višav, če bi bil namreč srečno tja gor prišel...

Severin Šali

Marjetica

Ljubi? Ne ljubi? — Sem belo marjetko vprašala.

Ljubi? Ne ljubi? — So lističi padali iz rok.

Ljubi? Ne ljubi? — Kot bi se s srcem igrala.

Ljubi? Ne ljubi? — Cvet je začarani krog.

Ljubi? Ne ljubi? — Trgam, kaj bi se bala.

Ljubi? Ne ljubi? — Roža postaja vprašaj.

Ljubi? Ne ljubi? — Roka je v gibu zastala.

Ljubi? Ne ljubi? — Listič je srcu klicaj.

Ljubi me, ljubi! — Roži poljubov sem dala.

Ljubi me, ljubi! — Listič je splaval na tla.

Ljubi? Ne ljubi? — Še bom marjetic iskala.

Ljubi? Ne ljubi? — Ljubim! Zdaj sem odgovor našla.